

Om aftaleteksten ”Børnene Først”

11. maj 2021

RIFT (www.rift.center) betragter aftalen som ”Kejserens nye klæder”

Udsatte børn får med den indgåede aftale ”Børnene Først” en stærkere stemme, ligesom der er vedtaget forbedringer af Efterværn mm.

Der tales ikke længere om tvang for tvangens skyld og både forebyggelse og familien er omtalt hyppigere end i det oprindelige Udspil. Der er ikke lempet på kravene til tvangsadoption.

Men vi må påpege, at aftaleteksten er udtryk for Kejserens nye klæder. Den har ikke meget på sig.

De forbedringer, der lægges op til i aftaleteksten, risikerer ikke at blive til noget.

RIFT påviste i sidste måned efter aktindsigt hos Socialministeriet, at kritikken fra Rigsrevision og Statsrevisorerne 2015-2016 fortsat er gældende ift. gab mellem nuværende lov og den kommunale praksis.

Statsrevisorerne har påpeget, at Socialministeriet har gjort alt for lidt for at mindske gabet mellem lovens intentioner og den kommunale praksis.

Vi ser (Politiken 12.05.2021), at eksperter som Trine Schultz, professor i socialret ved Ålborg universitet, Frank Ebsen, Institutchef på Socialrådgiveruddannelsen på Københavns Professionshøjskole samt Anne-Dorthe Hestbæk, seniorforsker ved VIVE alle deler RIFT's bekymringer om, hvorledes de nye aftaler skal blive ført ud i praksis, så længe det end ikke er sikret, at den lovgivning vi har nu, bliver overholdt. Vi deler Trine Schultz' bekymring over, at der i aftalepapiret ikke er mere fokus på dette grundlæggende problem.

Det er kun aftalens sidste halvanden side, der omhandler implementering og endda kun med angivelse af overordnede tiltag som evalueringer efter 2 og 4 år, at socialrådgiverne skal kende loven og dens intentioner, at nationale retningslinjer skal vise de bedste faglige løsninger, samt at der skal nedsættes partnerskabsudvalg og være ”tæt opfølgning”.

Det er bekymrende, at der ikke er aftalt konkrete indsatser vedrørende implementeringen af lovgivningen. Aftalekredsen har trods talrige rapporter,

kritikker af sagsbehandlingen og de mange sagsbehandlingsfejl tilsyneladende ikke anset dette fokus for grundlæggende vigtigt.

RIFT havde håbet på reform, der havde dette store implementeringsproblem - og herunder den manglende tilstrækkelige faglighed på feltet - i fokus.

Ekspertter har påpeget problemet gang på gang og Anne-Dorthe Hestbæk stiller spørgsmål ved, om kommunerne *evner* at arbejde med den nye lovgivning.

Aftalen indebærer, at der skal arbejdes på en model for en ny børne-og familierådgiveruddannelse. Men det har lange udsigter og sættes i udvalg (arbejdsgruppe), hvor der ikke er inviteret repræsentanter for forældre med, selvom mange forældre med egne erfaringer kender til konsekvenserne af manglende kompetencer og faglighed.

Vi opfordrer regeringen til også at invitere organisationer med fokus på retssikkerhed og faglighed set fra familieperspektivet.

Vi ser en aftale med ændringer, der skal udføres af nogen - et system og nogle ansatte - som erfaringerne har vist ikke er klædt på til det.

Vi kan ikke forstå, at man ikke sikrer påklædning og fundament, før man går i offentligt optog med sine ideologier og luftige fantasier.

De øvrige partier fik taget de helt umulige målsætninger om flere anbringelser ud af ligningen.

Men det er beskæmmende for demokratiet, den faglig kvalitetssikring og sikringen af retssikkerheden, at man kan få samtlige politikere til at ville bygge et nyt hus uden fundamentet.

De øvrige partier peger på, at der i stedet er kommet "massivt fokus" på forebyggelse (som Henrik Vinther, radikale siger til Altinget 12.05.2021) og bryster sig af at have tredoblet beløbet til Familiehuse m.m.

Men os, der kender til dagligdagen på området, vil ikke kalde en forbedring på stigende op til 800 millioner (i 2028) og efter fuld indfasning 733 millioner fordelt på alle kommuner og til alle formål for massiv på nogen måde. Som vi er oplyst, vil det være en øgning på kun omkring 5 % af det beløb, der i 2019 blev brugt på udsatte børn.

Hvordan kan 5 % ekstra ressourcer foruden at skulle rette op på alle de mangler, der er i dag, sørge for implementeringen af de nye lovede tiltag?

Hertil kommer, at der først ude i fremtiden (måske?) vil være de fornødne kvalifikationer til at udføre forbedringerne. Der vides i øjeblikket for lidt om området til, at der kan sættes tilstrækkeligt målrettet ind.

I aftalen nævnes to forebyggende indsatser som eksempler:

Familiehuse og familieanbringelser...

Men alle familier er forskellige, og det kræver ressourcer og høj faglighed i *hver enkel sag* at vurdere og sætte ind med den rigtige hjælp og støtte.

Vi er bange for, at der fortsat vil blive valgt unødvendige anbringelser i mange sager, fordi det forebyggende arbejde ikke er udført godt nok, og når hertil kommer, at det retssystem, der skulle opdage fejl og mangler ikke gør det, og der ingen reel klagemulighed er over sagsbehandlingen, så ser vi på ingen måde, at aftalen øger retssikkerheden udover forhåbentlig at give børn en stærkere stemme.

Når resten af systemet ikke virker, risikerer dette at komme til at stå i modsætningsforhold til familiers udvikling og rettigheder.

Retssikkerheden kan risikere at mindskes, når der ikke først er sikret en tilstrækkelig fagligt kvalificeret udvikling på forebyggelsesområdet. Især når man lægger op til en større grad af permanente anbringelser/ tvangsadoptioner.

Man kan ikke opnå det bedste for barnet uden at sikre et ordentligt fundamentet.

Vi fastholder, at det er en ommer:

Kejseren/ Aftalen har ikke tøj på, hvilket i øvrigt understreges af, at hvis der ses bort fra det øgede fokus på børns rettigheder, så bidrager aftalen om barnets lov faktisk ikke til særlig meget nyt.

Som eksempel på dette nævnes i aftalen obligatorisk forældrehandleplan som noget nyt. Dette har i årevis været en del af loven (§ 54 stk. 2 og stk. 3), uden at der af den grund er særlig mange forældre til anbragte børn, der har en forældrehandleplan. Og slet ikke en kvalificeret plan med indsatser, der bringer dem fremad.

Mvh

For RIFT

Susanne Munck, formand, sus.munck@mail.tele.dk 40 75 07 58